

»Styrk de slappe hænder, lad de vaklende knæ blive faste« (Esaj. 35,3)

Under Åndens magt

Apostelen *Johannes* skrev det evangelium, som en af kirkefædrene kaldte for det *åndelige* evangelium. I dette evangelium får vi bl.a. at vide, at Helligånden skal *herliggøre Jesus* (16,14). Det erfarer apostelen mere fyldigt end de allerfleste, og det medførte, at Jesus »voksed«, og apostelen blev mindre.

Det er i denne sammenhæng værd at bemærke, at Johannes aldrig omtaler sig selv som Herrens apostel. Han »nøjes med« at være *den discipel Herren elsker*, og når han titulerede sig, kaldte han sig *Herrens tjener* og »jeres broder« (Åbenb. 1,1 og 9).

Hans liv var en vandring i Ånden med Herren og følgelig et liv i trængselen og kongedømmet og udholdenheden i Jesus. Han blev deporteret til øen *Patmos*. Myn-dighederne ville begrænse, ja forhindre hans vidnesbyrd, men opnåede det modsatte. Johannes oplevede som så mange andre af Herrens tjenere, at jo mere man hindrer dem, des mere udretter de. Helligånden virker stærkest, hvor alle menneskelige muligheder for at virke er stængt. Guds kraft udfolder sig helt i menneskelig magtesløshed.

To gange oplevede den ensomme mand på den afsides ø, at han på en særlig måde *kom under Åndens magt*. Og begge gange herliggjorde Helligånden Herren for ham, således som Jesus havde sagt.

Første gang

»På Herrens dag kom jeg under Åndens magt, og jeg hørte bag mig en stærk røst som lyden af en basun« (Åbenb. 1,10).

Først hørte Johannes, hvad røsten sagde; derefter vendte han sig om og så, hvem det var, der talte. Det var en, som lignede en menneskesøn – men med en herlighed, som Johannes kun kunne beskrive billedligt.

Det var den herliggjorte Jesus, der åbenbarede sig for sin tjener i sit herlighedslegeme.

Da Johannes så ham, faldt han som en død ned for Hans fødder. Sandelig blev Herrens tjener, den store apostel, mindre – han blev som en død – et intet!

Er det at være *under Åndens magt*? Ja, Ånden herliggjør aldrig den, for hvem Han herliggjør Herren – enhver sådan gør han mindre! Kommer vi under Helligåndens magt, da erfarer vi, at der er en uendelig, kvalitativ, evig forskel imellem Herren og mig – en forskel, der udelukker ethvert kammeratskab med Ham – en forskel, der

overvælder mig i en sådan grad, at jeg (som profeten *Esajas*, da han så Herrens herlighed) føler, at *det er ude med mig!*

Johannes havde et langt livs erfaring bag sig, da han kom under Helligåndens magt. Han kendte Herren, som måske ingen anden i hans samtid gjorde det. Han havde ligget ved Herrens bryst under det sidste aftensmåltid inden Herrens lidelse. Han havde været sammen med *Peter*, da den lamme mand fik sin fulde forlighed (Ap. G. 3). Han havde også mange trængsler bag sig og var nu en fange på øen *Patmos*. Men intet af dette holdt ham oppe, da Herren åbenbarede sig for ham i sin herlighed.

Herren lagde sin højre hånd på den afmægtige mand, der lå på sit ansigt for Hans fødder, og sagde: »*Frygt ikke!*«

Behøvede en sådan Åndens mand som Johannes, der var gennemprøvet i mangehånde trængsler, virkelig at høre disse ord? Er det ikke kun ord for nybegyndere?

Nej, det er ord for dem, for hvem Helligånden herliggjør Herren! Det er ord for dem, der kommer under den *hellige Ånds* herliggørelse af Herrens *Hellige*, vor Frelser og Herre.

Ånden gang

Den samme røst, der lød som en basun, og som jeg før havde hørt tale til mig, sagde: »Kom herop, så skal jeg vise dig, hvad der skal ske herefter.« Og straks kom jeg under Åndens magt; og se, en trone stod i Himmelen, og der sad en på tronen... (Åbenb. 4,1-2).

Første gang kom Johannes under Åndens magt og hørte bag sig en stærk røst som lyden af en basun. Denne gang hørte han røsten og kom under Åndens magt. Således er Ånden og røsten indvævet i hinanden – lad os sige: *Guds Ånd og Guds ord!*

Denne gang får vi ikke at vide, hvad der skete med Johannes, men vi får at vide, at *Guds majestæt, Guds vilje og herredømme* fra da af fylder hele hans bevidsthed.

Han ser fra nu af alt i *lyset ovenfra*. Centrum flyttes fra jorden til *Guds trone*.

Denne mand, der har erfaret sin egen intethed til bunds, får lov til at *kende Ham, der sidder på tronen, og Lammet som ingen anden*.

Denne »lille-bitte« mand får en videre horisont end nogen anden.

Men han er ikke opblæst – mest af alt har han trang til at tilbede!

»Verden er så stor, så stor, Lasse, Lasse lille! Meget større end du tror, Lasse, Lasse lille!« Den sang kendte Johannes ikke. Havde han kendt den, da havde han sunget: »Herren er så stor, så stor – meget større end du tror!«

Sammenfatning

Denne Åndens mand, der kom under Åndens magt, taler yderst lidt om sig selv. Hvordan skulle den, for hvem Herren er blevet herliggjort, samle opmærksomheden om sin person?

Men just fordi han er under Åndens magt, herliggjør han, ledet af Helligånden, Ham, der sidder på tronen, og Lammet – og synes aldrig at blive færdig dermed.

Han løfter også vort blik fra os selv op til Guds trone og Guds herlighed og hjælper os ud af at kredse om os selv og stirre på os selv.

Han er gennemsanddru, thi han er behersket af sandhedens Ånd. Og han er kærlig, som sandhedens Ånd tillige er Guds kærligheds Ånd.

Han er præget af, at han kender den uendelige, kvalitative, evige forskel imellem ham og hans Frelser – og derfor kender Frelserens kærlighed som underet over alle undere.

Du og jeg

Vi kommer ikke under Åndens magt på samme måde som apostelen Johannes – og dog, hvis vi er rede, når vor Herre Jesus kommer igen i kraft og megen herlighed, da kommer vi under Åndens kraft og bliver i eet nu iklædt vort opstandelseslegeme og møder Herren i skyen.

Dertil vil vor broder Johannes hjælpe os. Læs derfor ofte kap. 2 og 3 i Åbenbaringen. I disse kapitler taler Herren gennem sin tjener, vor broder, til de syv menigheder og kaster *det sande lys* ind over dem.

Læs de følgende kapitler om *de syv segl* der bliver brudt, om *de syv basuner*, der lyder, og om *de syv vredesskåle*, der bliver udøst over jorden. Læs, så du under Åndens magt både kan bede i overensstemmelse med Guds kærlighed og sandhed og gå den kommende tid i møde med blikket fæstet på de usynlige ting.

Læs om *Lammets brud, Det ny Jerusalem* – læs om *en ny himmel og en ny jord* – så du af hele dit hjerte kan sige: »Kom, Herre Jesus, kom snart!«

Da bliver du og jeg under Åndens magt bevaret fra at falde i søvn og blive til

skamme for Herren i hans tilkommelse. Vi får som vor broder Johannes del i trængselen og kongedømmet og udholden-

heden i Jesus og dermed del i al den kommende herlighed.

Men vort liv forbliver skjult med

Kristus i Gud. Først når Han åbenbares, skal hele verden lægge mærke til os (Kol. 3,3-4).

Kom

Kom med afsides!

Der er ikke plads tilladhed og lunkenhed i livet med Herren. Men der er plads til lidt hvile. Da der var mange, der kom og gik, og disciplene ikke engang havde ro til at spise, sagde Han til dem: »Kom I nu med til et øde sted, så I kan være ene og hvile jer lidt!«

Og på Hans ord tog de med båden bort til et øde sted, hvor de kunne være ene. De sagde altså ikke: »Herre, her er så meget at gøre, at vi ikke kan tage bort.«

Fik de så hvile? Ja, men på en anden måde, end de havde tænkt sig. De fik hvile fra alle deres egne gerninger, da de så, at Han med fem brød og to fisk kunne bespise fem tusinde mænd foruden kvinder og børn (Mark. 6,31-44).

Når denne hvile rigtig trænger ind i os, er vi frelst fra vore egne gerninger, egne planer og egne veje. Vi vandrer med andre ord i de gerninger, Gud forud har lagt til rette for os. Ja, vi oplever, at alt, hvad vi har udrettet, har Gud gjort for os.

Så er vort indre menneske altid i hvile, behersket af Guds fred, der overgår al forstand.

Og så kan vort indre menneske bedømme, hvor meget eller hvor lidt hvile vort ydre menneske behøver.

Kom herop!

Det sagde den røst, der lød som en basun, til apostelen Johannes, der da var på øen Patmos.

Men også dette »kom herop!« bør vi lytte til, især hvis vi er sunket ned i vore egne tanker og er blevet mismodige.

Lytter vi til det, kommer også vi under Helligåndens magt og får hjælp til at se på tilværelsen med nye øjne. Troen vækkes til live i os. Mismod og nedtrykthed forsvinder.

Da kan mørkets magt ikke holde os nede, thi da erfarer vi på ny, at vi er oprejst med Kristus til et nyt liv og er sat med Ham i den himmelske verden, højt over alt det, der har trykket os ned og taget modet og glæden fra os.

Det er ikke et ord, der blot betyder: »tag dig nu sammen!« men et ord, der skænker os, hvad det udsiger. Der er Guds kraft i hans ord. Det er Ånd og Liv.

Det sprænger den snævre cirkel, vi har bevæget os i, idet vi i vore tanker uafledt kredsed om os selv og vor situation og derfor blev trykket ned.

Ordet »kom« hører vi ofte af Herrens mund. Det lyder som en opfordring, men det er noget mere. Det er også mere end en formaning. Det er endog mere end et kald. Det er i Herrens mund et ord med *guddommelig kraft*. Det gælder om at høre det og blive opmærksom på, hvem Han er, der siger det.

Kom herud!

Det sagde Herren til den døde og stinkende Lazarus – og den døde kom ud (Johs. 11,43). Sandelig er Hans ord i al dets enkelthed og korthed et ord med *nyskabende Guddoms-kraft!*

Opvækkelsen af Lazarus var et tegn, der tydeliggør vor Herres Jesu Kristi *frelserkraft!*

Hans ord »kom!« har ført os ud af vor evige, åndelige død i vore synder, verdslighed og dårskab.

Derfor er vi Hans værk.

Og derfor kan vi på Hans vegne, ledet af Hans Ånd, sige »kom!« til mænd og kvinder, der er bundet og bastet af syndens og selvskhedens lænker – og de bliver fri.

Intet er herligere end at sige dette i Hans navn, så det sker!

Kom og følg mig!

Det sagde han til Simon Peter og hans broder Andreas, da de var i færd med at kaste vod i søen. Og de forlod straks deres garn og fulgte Ham.

Et tilsvarende »kom og følg mig!« lyder til enhver af os. Jeg skriver »et tilsvarende«, men ikke »det samme«, thi de færreste skal forlade de kår, de var i, da Han kaldte dem. Og dog skal vi alle være Hans efterfølgere.

Det »følg mig!« gentog Herren. Peter trængte til at høre det igen (Matt. 4,19 og Johs. 21,19 og 22).

Han gentager det også, hvad os angår. Vi har svært ved at fastholde det, især hvis vi som Peter har grædt over os selv og har oplevet os selv som *håbløse*.

Dog, den, hvem meget er forladt, han elsker meget – og til enhver sådan siger Herren: »Følg du mig!« og siger det så indtrængende, at det skaber fornyelse – fornyet tro på Herren, der siger det til mig, og altså fornyet tillid til, at *selv mig gør Han til sin efterfølger!*

Vi ånder lettet op. Og vi får øje for Guds almagt og herlighed. Det var ikke tilfældigheder, det, der skete – det, vi ikke kunne forstå – det vil endog komme til at samvirke til bedste for os – det kunne vi ikke se, da vi var »nede« – men nu kan vi se det, fordi Herren, der elsker og kender os, sagde: »Kom herop!«

Kom hid til mig

Der er få af Herrens ord, der klarere end dette afslører hans længsel efter os og kærlighed til os. Man skulle jo tro, at alle af sig selv kom løbende hen til Ham, men sådan er det ikke. De fleste ville og vil helst være fri for ham!

Derfor står Han som en, der må bede mennesker om at komme hen til sig. Han må henvende sig til dem, der er trætte og tyngede af byrder, dem, der intet er i verdens øjne. Mon der ikke er nogle af dem, der vil komme, når de hører Hans røst: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt. 11,28).

Trætte af sig selv – trætte af tilværelsen – tyngede af samvittighedens byrder, det uoprettelige – tyngede af sorg og møje og ensomhed – tyngede ned i fortvivlelse og håbløshed – »kom hid til mig« – hid til Ham, smerternes mand, der blev træt til døden og tyngt ned i Gudsforladtheden på sit kors under vægten af alt det, der tynger mennesker ned – hid til Ham, verdens Frelser, der kender hver sjæl på jord og aldrig støder nogen bort, der kommer til Ham – »og Jeg vil give jer hvile« – samvittighedshvile – sjælehvile – hvile fra alle tunge tanker – hvile og dermed frihed!

Også iblandt dem, der kender Ham som deres Frelser og Herre, er der nogle, der er blevet trætte og tyngede af byrder. Der var noget, der overvældede dem – noget, der blev dem for svært – noget, de ikke kunne klare.

Nu sidder de sorgbetyngede og mismodige – men Han både forstår dem, kender dem og elsker dem. Derfor siger Han til dem: »Kom hid til mig...«

Vi synger i en enfoldig sang:

Hos Jesus, hos Jesus,
der trives min sjæl så usigelig vel!

Det kan ej forklares,

det kan kun erfares,

hvor saligt det er hos Jesus!

Mangen en trætt og mødig vandrer og

efterfølger skal atter erfare dette, når den gode Hyrdes røst når ham/hende med sit herlige ord: »Kom hid til mig, så skal Jeg give dig hvile for din sjæl!«

Sammenfatning

Herrens ord »kom!« har en dragende kraft, især når vi tænker på, hvem det er,

der siger det til os.

Han ønsker os altså – Han længes efter os – Han vil have samfund med dig – og mig – og os!

Han siger: »kom!« til os, før end vi siger: »kom!« til Ham.

Og ikke en eneste af dem, der kommer til Ham, vil han støde bort – ikke een

(Johs. 6,37) – Han vil *aldrig* støde ham/hende bort – *aldrig!*

Det har vi erfaret – og det har fået os til at elske Ham.

Derfor siger vi af ganske hjerte: »Kom, Herre Jesus, kom snart!«

Tjeneste eller fortjeneste

Vi er tilbøjelige til at mene, at farisæeren, der faster to gange om ugen og giver tiende af hele sin indtægt, må stå Gud nærmere end tolderen, der ikke har andet at sige, end at han er en arm synder. Vi er også tilbøjelige til at mene, at den søn, der aldrig har overtrådt et eneste af sin Faders bud, er mere værd end den fortabte søn, der til sidst – nærmest tvunget af omstændighederne – beslutter sig til at vende hjem til Faderen. Og vi er også tilbøjelige til at mene, at den arbejder, der har arbejdet hele dagen i vingården, skal have mere i løn end han, der kun har arbejdet en time.

Vi har i det hele taget svært ved at forstå evangeliet – eller sagt på en anden måde: Vi har svært ved at forstå Gud.

Fortjeneste

Tanken på at *gøre sig fortjent* bor dybt i os. Den er rodfæstet i vor opfattelse af, hvad der er retfærdigt. Vi synes ikke, det er retfærdigt, at en arbejder, der kun har arbejdet en time, får samme løn som han, der har arbejdet otte timer. Det er heller ikke retfærdigt, når det gælder *verdslige* arbejdsforhold – men vi må lære ikke at overføre et verdsligt retfærdighedsbegreb på Gud og hans evangelium.

Vor retfærdighed siger: Jeg skal have *noget*, når jeg yder noget – jeg skal have *mere*, når jeg yder mere – jeg skal have *mest*, når jeg yder mest.

Fortjenesten er grundlag for, hvad vi opfatter som retfærdigt.

Man kan måske sige, at der er noget *forretningsmæssigt*, noget kommercielt over vor retfærdighedssans. *Søren Kierkegaard* udtrykker det ved at sige, at vi vil have *lige for lige*.

Det lå dybt i farisæeren, der kunne henvise til, hvad han havde ydet: faste to gange pr. uge plus tiende af hele sin indtægt uden fradrag af noget – han var langt forud for tolderen, der intet havde ydet – altså tilregnede Gud ham, farisæeren, men ikke tolderen, sin retfærdighed!!

Det lå tilsvarende dybt i den retfærdige broder derhjemme – tænk, hvad han havde ydet i modsætning til ham, der lige var kommet hjem i al sin elendighed – Faderen kunne ikke være bekendt at over-

se alt, hvad han, denne pligtro og gode søn, havde ydet!

Og arbejderne, der havde slidt i det hele dagen, havde også ydet så meget, at de »selvfølgelig« skulle have langt mere i løn end de, der lige var kommet med i arbejdet i sidste time.

Denne tanke på fortjeneste i forhold til Gud er en ond plante, der må rykkes op med rode, ellers ødelægger den vort liv.

Vort forhold til vor Gud og Frelser er ikke et forretningsforhold, der hviler på en gensidig aftale om lige for lige. Hvis den var det, hvor var vi da henne?

Vi kan aldrig bringe Gud den Almægtige i gæld til os, så at Han, fordi vi har givet Ham noget først, til gengæld herfor er nødt til at give os et passende vederlag.

Tanken på fortjeneste er uforenelig med kærligheden. Den giver næring til vor kødelige ærgerrighed og æresyge, så vi ikke kan tåle, at andre bliver mere velsignet af Gud end vi. Den bringer os altså i forståelse med den retfærdige, pligtro, ældre broder derhjemme, men ikke i samfund med den fortabte søn, der nu er blevet fundet og frelst.

Tanken på fortjeneste lukker os ude af Faderens kærlighed i den forstand, at vi ikke oplever den, ikke fryder os over den. Den gør vor hverdag lovisk, trist og grå.

Lader vi tanken på at gøre sig fortjent hvile med hele sin tyngde på vor samvittighed, og har vi regnskabsdagen for øje, da finder vi aldrig hvile for vore sjæle, men enten fortvivler vi, eller også forsøger vi at gøre endnu mere »for Herren« i en hvileløs, ængstelig ånd som trælle, der inderst inde altid er bange, aldrig rigtigt befriende glade. Vi fører regnskab over vor indsats for Guds riges sag, men kan aldrig få det til at stemme. Der er altid noget, der mangler, noget, der fattes.

Og vi vinder ikke Guds velbehag derved – vi kommer Ham ikke nærmere ad den vej.

Vi kommer længere bort fra Ham, uden at vi måske selv er klare over det. Farisæeren vidste ikke, at han var længere borte fra Faderens hjerte end tolderen.

Hvis vi mener, at vor tjeneste leder til fortjeneste, da er vi endnu ikke Guds san-

de tjenere.

Paulus, som vi anser for en af Herrens største tjenere i menighedens historie, siger følgende om sig selv som Guds tjener: »Jeg takker Ham, som gav mig kraft, Kristus Jesus, vor Herre, fordi Han agtede mig tro og tog mig i sin tjeneste, skønt jeg før var en forfølger og en spotter og en voldsmand« (1. Tim. 1,12 flg.). Paulus, den største af alle syndere, blev taget i tjeneste af Jesus Kristus, Guds søn – hvad var det andet end nåde over nåde – nåde fra evighedernes konge, den uforkrænkkelige, usynlige, eneste Gud – og hvad kunne Paulus andet end give Ham ære og pris i evighedernes evigheder!

Tanken på fortjeneste, som havde behersket *Saul fra Tarsus*, Guds lovs tjener, blev rykket op med rode af *apostelen Paulus*' sind, da Guds kærlighed overvældede ham og omskar hans hjerte, så han blev intet mindre end et *Guds barn!*

Fra da af tjente han Gud med glæde, altid grebet af den overvældende nåde, der gav endog ham lov til at tjene den levende Gud. Han havde ikke givet Gud noget først, så Gud skulle give ham noget til gengæld – og han kom aldrig til det.

Han kan vidne om, at han havde *arbejdet mere i Herrens tjeneste end alle de andre*, men han vil ikke, at nogen skal finde noget fortjenstfuldt heri, derfor skynder han sig med at sige: »dog ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig« (1. Kor. 15,10).

Han havde også gennemgået flere trængsler i tjenesten for Gud og modtaget større åbenbaringer end alle andre, men for at han ikke skulle åbne for den tanke, at han derved havde gjort sig fortjent hos Gud, lod Gud en satans engel slå ham i ansigtet og sagde til ham: »Min nåde er dig nok« (2. Kor. 11,16-12,9).

Guds evangelium hjælper os til at se på os selv og vor tjeneste på tilsvarende måde: Det er Guds uforskyldte kærlighed og nåde altsammen – intet har vi gjort os fortjent til – alt er Hans gave til os – guddommeligt rigt og herligt – på en måde uforklarligt!

Paulus går så vidt, at han også betragter sine trængsler som *gaver fra Gud*, og

han vil gerne, at vi ser på vore lidelser på samme måde (Fil. 1,29).

Løn

Hvordan kan Guds ord tale så meget om løn, når det afviser tanken på *fortjeneste*?

Fortjeneste hænger sammen med vor opfattelse af, hvad der er retfærdigt – men løn hænger sammen med *Guds retfærdighed*.

Gud er retfærdig, når Han retfærdiggør den, der har tro på Jesus (Rom. 3,26). *Guds retfærdighed* er med andre ord *hans nåde* imod enhver, der afskriver sin egen retfærdighed og tror på Jesus som sin retfærdighed.

Og den retfærdige får altid løn. Han kommer til sin løn. Thi Gud skænker i sin retfærdighed den retfærdige løn.

Hvis du har Jesus Kristus for øje *som korsfæstet*, fatter du det bedst.

Hvor er din egen retfærdighed ved Jesu kors – hvor er din fortjeneste?

Men her er Guds uendelige nåde imod dig – og den er Hans retfærdighed – hans *kostbare* retfærdighed, thi hans Søn måtte lide alt dette, for at Gud kunne være retfærdig, når han retfærdiggør en synder som dig og mig!

Og den retfærdige får altid sin løn – sin *nådeløn* vel at mærke – sin løn, som han ikke har fortjent, men som Gud i sin

retfærdighed skænker ham.

Nu kan vi ånde frit og tjene Gud med glæde. Det er jo altsammen nåde over nåde. Derfor kaster vi vore kroner ned for Ham, der sidder på tronen og Lammet, så snart vi modtager dem.

Gud har i sin suveræne frihed udvalgt os i Kristus til al denne nåde for også at lønne os ud af sit store Faderherte.

Væk med trældomsånden – væk med ufriheden – vi får lov til at gøre alt af hjertet som for Herren, idet vi hele tiden siger Gud vor Fader tak i vor Herres Jesu Kristi navn!